

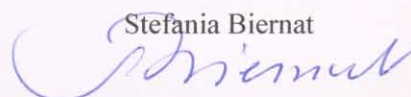
**STANOWISKO NR 17/18
Rady Miasta Szczecin
z dnia 11 września 2018 r.**

w sprawie uczczenia rocznicy strajków w Szczecinie w 1988 r.

Jako przedstawiciele szczecińskiego społeczeństwa pragniemy wyrazić swój hołd bohaterom strajku w Zarządzie Portu Szczecin-Świnoujście oraz Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Komunikacji Miejskiej. Strajk miał miejsce w okresie od 17 sierpnia do 3 września 1988 r. i był najdłuższym strajkiem w historii PRL. Strajkujący robotnicy pod przywództwem Andrzeja Milczanowskiego, Edwarda Radziewicza, Józefa Ignora, Józefa Kowalczyka, Mieczysława Lisowskiego, Jarosława Krakowskiego, Jerzego Wojtowicza, Piotra Jani i Artura Balazsa oprócz żądań ekonomicznych domagali się przede wszystkim przywrócenia w Polsce prawa do działalności NSZZ Solidarność. Zgłoszony postulat polityczny był najważniejszy wśród wszystkich, które wypisali strajkujący w swoich żądaniach. Strajk był bardzo trudny. Dwie zajezdnie Niemierzyn i Gołęcin zostały spacyfikowane przez ZOMO. Port został otoczony oddziałami MO, a od nabrzeży Odry okrętami wojennymi. Ówczesny prokurator wojewódzki 26 sierpnia 1988 r. wydał oświadczenie, że uczestnictwo w strajku jest przestępstwem i będzie karane więzieniem.

Pod koniec sierpnia do strajkujących nadeszła informacja o wstępnym porozumieniu między rządem PRL i władzami zdelegalizowanej NSZZ Solidarność pod przywództwem Lecha Wałęsy o rozpoczęciu rozmów "okrągłego stołu". W tej sytuacji strajkujący robotnicy Szczecina 3 września 1988 r. zakończyli strajk i wraz z mieszkańcami miasta udali się pochodem do katedry św. Jakuba, gdzie odbyła się specjalna msza.

Wśród wielu chlubnych dla polskiego Szczecina wydarzeń historycznych strajk 1988 r. ma szczególne znaczenie, gdyż był początkiem rozpadu ustroju komunistycznego i utworzenia niezawisłej i demokratycznej Polski.

Stefania Biernat


Przewodnicząca Rady Miasta Szczecin